

EVA HIERTEIS

OSTROV
VĚTRNÝCH KONÍ

DOBRODRUŽSTVÍ
V mlze a divočině

OSTROV
VĚTRNÝCH KONÍ

Copyright text and illustrations

© 2021 by CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germany

First published in Germany under the title INSEL DER STURMPFERDE:

EIN ABENTEUER AUS NEBEL UND WILDNIS

All rights reserved

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Romana Hájková, 2023

Cover and Illustrations © Bente Schlick, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN978-80-277-4520-3 (pdf)

EVA HIERTEIS

OSTROV
VĚTRNÝCH KONÍ

DOBRODRUŽSTVÍ
Z MLHY A DIVOČINY

přeložila Romana Hájková

Obsah

	Do Windhoky!
	Větrný palác
	Drzoun se jde koupat
	Červená jako krev
	Nilla kuje plán
	Větrný tanečník víří prach. A tajemství!
	Opravdu divoká horda
	Očichávání
Větrný tanečník vodí Pollinu za nos	
	Údolí tisíce motýlů
	Větrem, nečasem i vodou
	Odhalení
	Co má York za lubem
	Opičí banda
	Nebezpečí v písku na pláži
	Rozloučení

Zkouška začíná
Vodou a pouští
Hádka
Zjevení v mlze
V pasti
Hej rup!
Překvapení, znamení a zázrak

Do Windhoky!

Větrný tanečník hlasitě odfrkl. Boky se mu prudce zvedaly a zase klesaly. Nilla, sedící na jeho hřbetě, se k němu naklonila a pohladila ho po krku. „Už tam brzy budeme.“ Zdolali poslední ostrou zatáčku a proplétali se mezi nízkými sukovitými horskými borovicemi. A pak se náhle ocitli na vrcholu průsmyku. Vítr, který tam nahoře foukal ze všech stran, svými studenými prsty prohrábl Nille tmavé kadeře a Větrnému tanečníkovi bílostříbrnou hřívu. Oba je rozcuchal tak, že bylo těžké rozeznat, který pramen je čí.

Nilla zamrkala a odhrnula si vlasy z obličeje. Pohled, jenž se jí naskytl, jí vyrazil dech. Bylo odtud vidět až k moři, i když vzhledem k dálce a mlžnému oparu ho bylo možné jen tušit. Dívka očima zabloudivla přes zelené kopce, které se před nimi rozkládaly

a vypadaly jako hřebeny vln, na sever. Nahoře na nebi pluly mraky jako lodě.

„No, jen se podívej,“ zašeptala Větrnému tanečníkovi a přitulila se k němu, „jak velký ten náš ostrov je... a jak je hezký,“ dodala se smíchem.

Anila, jak se správně jmenovala, a Větrný tanečník otočili hlavy stejným směrem. Ohlédli se tam, kde ležela jejich vesnice, daleko, daleko schovaná za mnoha kopci, lesy a kamenitými pláněmi. Meakameu opustili toho dne brzy ráno s Lunou, Měsíční září, mistrem Junem a Oblohou, aby do večera dojeli do hlavního města ostrova. Nille se už po její vesnici stýskalo. Chybělo jí bouchání kladiv a vůně kouře z jejich kovárny, sousedka Elanor, která pro ni byla jako matka, krotký gekonek Nezbeda a houpací síť u řeky v Perlové zátocce.

Větrný tanečník, jako by uhodl její myšlenky, zvedl hlavu a otřel svou tvář o její. Taky mu už chybělo jeho stádo?

Nilla pohlédla na Lunu a její klisnu Měsíční záři. Obě už překonaly průsmyk a dívaly se na západ, kde se hory pomalu snižovaly a ustupovaly zalesněným pahorkům. Někde tam vzadu rozdělovala Hluboká rokle ostrov na dvě části. Nilla přesně věděla, co se při tom pohledu honilo Luně hlavou – a zdálo se, že Měsíční záře cítí to samé. Klisna černá jako uhel neklidně přešlapovala a stříhala ušima.

Za Hlubokou roklí, na Temné straně ostrova, žili koně ve Ztraceném stádě. Maolis byl kdysi prudkým výbuchem sopky roztržen na poloviny. Během téhle exploze byli někteří koně odděleni od svých lidí. Stará legenda vyprávěla, že Temný vládce od té doby drží potomky těchto zvířat v zajetí, aby z nich čerpal svou životní sílu. Ale nikdo nevěděl, jestli je to pravda, dokonce ani mistr Jun. Protože i když se šušovalo, že tam čas od času nějaký kůň – ať už s člověkem, nebo bez něj – zmizel, nebylo možné to potvrdit, protože z druhé strany se už nikdy nikdo nevrátil. Jediný, kdo kdy Nebeský most, ono tajemné spojení mezi východní a západní polovinou, překonal, byla Měsíční záře. Tehdy byla malým hříbětem a Nilla s Lunou často uvažovaly, jestli jí nechybí její stádo a jak se tam všichni ti koně mají. Dívky se prostě myšlenek na tajemné Ztracené stádo nemohly zbavit.

Pak Luna odtrhla oči od Hluboké rokle a Měsíční záře se mírně otřásla. „Je to do Windhoky ještě daleko?“ zeptala se a s úsměvem na tváři se otočila k Nille.

Nilla se taky usmála. „Nemám ponětí. Nikdy jsem tam nebyla.“ A poprvé si uvědomila, jak moc Luně musel chybět domov a rodiče.

Královna Sinari a král Randolf sice svou dceru v Meakameji navštívili, přijeli na Svátek větru, ale hned druhý den se s celým dvorem a Korunními

jezdkyňmi vrátili do hlavního města, aby všechno připravili na nadcházející zkoušku v divočině. Během několika příštích dnů se do Windhoky sjedou mladé jezdkyňe a jezdci ze všech koutů ostrova.

Každých pár let směli dívky a chlapci ve věku od deseti do třinácti let se svými koňmi strávit dva nebo i víc týdnů v hlavním městě. Tady se pod vedením mistra Juna naučili, jak se orientovat a chovat v divočině.

Tohle všechno se obvykle konalo o něco dřív, ale teď to bylo posunuto, protože Luna a Měsíční záře toho měly hodně co dohánět a potřebovaly se toho ještě spoustu naučit.

Nilla z toho byla velmi rozrušená. Odmalička tolik záviděla všem, kteří se na tohle dobrodružství vydávali, a pokaždé prosila Juna, aby ji vzal s sebou. Ale on jí vždycky jen rozcuchal kadeře a řekl: „Trochu trpělivosti, moje větrná dcero.“

A teď to bylo konečně tady! Nillu však nelákalo jen dobrodružství samo o sobě, ale i výhody, kterých si člověk mohl po složení zkoušky v divočině užívat.

Na Maolisu nebylo nic neobvyklého, že i malé děti byly se svými koňmi samy. Protože koně dospívali rychleji než lidé, o své lidské protějšky v dětském věku se starali. Později se to pak obrátilo. A ten čas zrovna nadešel. Právě po zkoušce v divočině se lidé o své koně začali starat víc. Taky na nich mohli jezdit

mnohem častěji než dřív a bylo jim dovoleno zůstat pryč i přes noc.

Tahle zkouška byla tedy opravdu velkým krokem na cestě k dospělosti a Nilla už teď snila o nočních projíždkách se svými dvěma nejlepšími přáteli. Letos se totiž zkoušky neúčastnila jenom Luna, ale i Tommo. Jediné, co jim všem trochu kazilo radost, byla přítomnost Yorka. On a Tommo měli už brzy dorazit do hlavního města s ostatními mladými jezdci. Luna a Nilla jely s Junem napřed, protože královský pár už chtěl mít svou dceru konečně doma. A Luna trvala na tom, že s ní pojede i její nejlepší kamarádka.

„Většinu cesty už máme za sebou,“ ozval se zezadu mistrův hlas. Dívky si ani nevšimly, že Jun na své vysoké kropenaté klisně, která už svými silami oproti dvěma mladším koním šetřila, stojí za nimi. „Pokud budeme pokračovat ve stejném tempu, budeme ve Windhoce ještě před setměním. Pojedeme tamhle.“

Nillin pěstoun ukázal do dálky na asi po kolena vysokou věž postavenou z plochých kamenů, která se směrem k vrcholu zužovala. Tyhle kamenné věžičky sloužily jednak jako ukazatele cest a pak taky svými vesele vlajícími barevnými stuhami, které byly umístěny pod horní kameny, pomáhaly uklidňovat vítr. Ten byl na Maolisu, tomhle bouřemi zmítaném ostrově uprostřed oceánu, stejně tak obávaný jako milovaný – byl pomocníkem i ničitelem, přinášel na

pole tolik potřebný déšť, ale taky dokázal zničit celou úrodu. Proto obyvatelé ostrova dělali všechno možné, aby ho uklidnili. Existovali dokonce i zaříkávači větru, kteří mu přinášeli dary a zpívali mu speciální písně. A mistr Jun byl jedním z nich.

Mít dobré vztahy s větrem bylo důležité i při cestování. Bojovat s ním člověka stálo hodně sil a kvůli tomu pak postupoval výrazně pomaleji. A během oblačných nocí, kdy nesvítil měsíc, bylo cestování i nebezpečné, protože pohyb ve tmě byl v neznámém a neschůdném terénu pro koně velmi obtížný.

Ale stejně tak, jak mohl vítr člověku uškodit, mu mohl i pomoci, to Nilla věděla ještě lépe. Kolikrát měla pocit, jako by vítr na ni a na jejího koně položil svou neviditelnou ruku a jemně do nich strčil nebo že poskytl hřebci podporu, kterou potřeboval, když na okamžik ztratil půdu pod kopyty. Pak hned byly jeho kroky zase tak dlouhé, až to vypadalo, jako by letěl.

Junova klisna hlasitě odfrkla.

„Obloha nám chce pravděpodobně říct, že bychom už měli pomalu jet,“ usoudil Jun a se smíchem ji poplácal po krku. Kdo bude první u kamenné věžičky, povede celou družinu. Koně nebylo třeba pobízet. Větrný tanečník a Měsíční záře vyrazili po krátkém oddechu

ještě dřív, než je Nilla a Luna stačily pobídnout. Oba koně dychtili dostat se na úzkou cestu mezi balvany a nízkými borovicemi jako první.

Měsíční záře tentokrát vyhrála. Ale Větrný tanečník se tak snadno nevzdal. Cesta se postupně srovnávala a rozšiřovala, až se úplně ztratila v trávě. Teď už mohli jet vedle sebe. Větrný tanečník a Měsíční záře okamžitě přešli do cvalu. Nilla se naklonila dopředu, nadlehčila se a kopírovala pohyby svého koně. Vnímala jeho sílu a bujnost a cítila vítr ve vlasech. Tohle byla jízda přesně podle její chuti. Chvilími byla o koňskou délku před nimi Měsíční záře, pak se vpředu zase ocitl Větrný tanečník. Bylo to jako nádherný divoký tanec. Koně se zas a znovu předháněli a kopyty soutěživě bubnovali o zem. Nilla a Luna se smály jako o závod.

Obloha jako by za nimi cválala dlouhými kroky a občas nade dvěma mladšími koňmi zavrtěla hlavou. Taky mistr Jun se smál pod vousy. Bylo hezké vidět ty dvě rozdílné dívky takhle, protože jim trvalo docela dlouho, než se spřátelily, a to dokonce déle než jejich koním. Ale teď držely pohromadě stejně jako kůň a jeho jezdec.

Jun se přizpůsobil tempu svých svěřenců a nechal je, aby se bavili. Luna a Měsíční záře za Nillou a Větrným tanečníkem v ničem nezaostávaly. Ještě nedávno však tomu tak nebylo a takové tempo by nedokázaly udržet po delší dobu. Takhle dlouhou jízdu by zvládly jen s obtížemi, pokud vůbec, protože obě vyrostly v paláci jako ve zlaté kleci.

Luna byla maoliská princezna, která ale nesměla palác opustit. Královští rodiče se o své jediné dítě příliš báli. Když se Luna narodila, ve windhockém stádě se nenarodilo žádné hříbě. Pak se však zničehonic objevila Měsíční záře a ukázalo se, že patří k Luně. Učenci jen náhodou na čele klisničky objevili skrytý znak půlměsíce. Znamení Ztraceného stáda!

Z obavy, aby Měsíční záře neodvedla princeznu ke svému rodnému stádu na Temné straně ostrova, ani jedna nesměla vycházet ven. Klisna ale byla v průběhu let stále neklidnější, až k tomu jednoho dne došlo. Utekla. V paláci panovalo obrovské rozčilení, protože odloučení od koně bylo to nejhorší, co se komukoli na Maolisu mohlo stát. Bez svého koně člověk onemocněl, přestal se smát a ztratil radost ze života. Někdo nemohl mluvit, a někteří lidé dokonce upadli do hlubokého spánku. K tomu naštěstí u Luny nedošlo. Ale když se pak Měsíční záře o několik dní později vrátila, byla už Luna zcela vyčerpaná.

Tehdy byly princezna a její klisna svěřeny do péče mistra Juna v domnění, že u něj budou v bezpečí. Když se však přiblížil další úplněk, Měsíční záře z Meakamey opět utekla, a než se zázračně našla na Nebeském mostě, Lunu i sebe vystavila velkému nebezpečí. Kdyby se Nilla a Větrný tanečník v poslední vteřině neukázali a klisnu nepřesvědčili,

aby odolala volání svého stáda a nepřešla na druhou, Temnou stranu ostrova, Luna by ji bývala následovala.

Ale teď, když se dívky se smíchem proháněly v teplých slunečních paprscích, nad hlavou jim létaly divoké husy a terejové a svišti s pronikavým varovným pištěním mizeli ve svých norách, se tohle všechno zdálo jako dávná minulost. Měsíc ubýval a Nebeský most se za nimi rozplýval v hustých chomáčích mračků. A stejné to bylo i s jejich strachem – na všechny ty události si skoro vůbec nevzpomněly. A pokud ano, vzpomínky už nebyly tak živé, ale spíš trochu nejasné a rozmazané.

Šestičlenná družina ujela už pěkný kus cesty. Občas vedle nich zabublal potok, tu a tam je doprovázela větší řeka, u které si udělali přestávku a nechali z ní koně napít. Pak klusali po zdánlivě nekonečných, někdy zelených, jindy neúrodných černých kopcích z lávového kamení, přes lesy a mýtiny a potom, když už slunce stálo nízko nad obzorem, i přes pole.

Polí stále přibývalo a byla taky mnohem větší, než jaká znala Nilla z Meakamey. Zlatavé šeptající obilí, zelená klátící se kukuřice a kulaté dýně a melouny dřímajícími mezi nimi pokrývaly krajinu jako pestrá mozaika. V tu chvíli si Nilla uvědomila, že už musejí být velmi blízko Windhoky.

A opravdu, když vyjeli ze stínu kukuřičného pole, rozprostřela se před nimi široká koňská louka a za ní město, které se – stejně jako Meakamea – krčilo v údolí, aby bylo chráněno před větrem.

Nilla ještě nikdy neviděla tolik domů... a tolik koní. Stáli tu v různých formacích pod ovocnými stromy. Někteří se pokojně pásli, jiní vesele skákali. Někteří byli na cestě do města, jiní odtamtud právě přišli.

Přestože domy byly už ve stínu, zářily do dálky svou čistě bílou barvou, která se tak lišila od šedohnědé odstínu dřevěných chýší, jaké znala Nilla. Jinak byly domy stejně nízké jako chýše v Meakameji, ale uprostřed nich se tyčila budova, jakou si Nilla nedokázala představit ani v těch nejdivočejších snech. Kruhový půdorys se sbíhal do věže, která vypadala jako obří špičatá mušle natahující se do rudě planoucí oblohy a končící až někde v mracích. Ve večerním slunci měla věž broskvový odstín a z jejího vrcholu vlály stříbrné vlajky jako koňský ohon.

Nilla oněměla a Větrný tanečník stál taky tiše jako pěna – a to se jim vážně nestávalo často.

Větrný palác

Stará košíkářka sedící před svým domem upustila proutí, se kterým právě pracovala. „Mistr Jun?“ zamumlala udiveně. Pak přimhouřila oči a podívala se nejprve na Nillu a pak na Lunu v jejích drahých hedvábných šatech královsky nebeské modré barvy. „Princezna?“ zeptala se nevěřičně, „princezna Luna?“ A když dívka přikývla, hlasitě vykřikla: „Podívejte se, je tady princezna!“

„Princezna Luna, princezna Luna!“ ozývalo se najednou ze všech stran, když Luna, Nilla a Jun projížděli na svých koních ulicemi Windhoky. „A podívejte, kdo ji doprovází,“ šeptali a s úžasem pozorovali mistra Juna, zatímco Lunu hlasitě zdravili.

Zpráva o jejím návratu se šířila rychleji než žhavá láva. Ale Nilla byla ohromena především tím, že všichni věděli, kdo je Jun. V Meakameji byl známý